

Ongeremde Mozart met innemende bariton Henk Neven

KLASSIEKE MUZIEK

Concert: Nederlands Kamerorkest.
Programma: 'Siegfried Idyll' (Wagner);
aria's uit 'Cosi fan tutte', 'Don Giovanni',
'Le nozze di Figaro', 'Die Zauberflöte';
'Symfonie nr.1 in c' (Mendelssohn).
Solist: Henk Neven (bariton). Muzikaal
leider: Gordan Nikolić. Gehoord:
Amsterdam, Concertgebouw, 14 april.
Herhaling: morgen.

Als muzikaal leider staat Gordan Nikolić niet als een dirigent vóór het Nederlands Kamerorkest. Hij is de eerste violist en laat de musici onder zijn aanvoering vooral naar elkaar luisteren: ze spelen met de oren. Een vaak gouden formule.

Dat bleek ook zaterdag in een programma met grote baritonaria's van Mozart. In het Amsterdamse Concertgebouw voelde de jonge Nederlandse bariton Henk Neven zich met die werkwijze als een vis in het water. Muzikaal kende deze samenwerking geen maat. Dat leidde

tot vijf hoogtepunten uit drie grote opera's van Mozart. Stuk voor stuk werden ze met inlevingsvermogen en groot gevoel voor stijl uitgevoerd.

Nederland mag al jaren niet mopperen over het zangtalent dat de grote podia haalt en Henk Neven is daarvan met zijn innemende vocale persoonlijkheid een schoolvoorbeeld. Met zijn subtiele theatrale mimiek bij de zang bewees Neven opnieuw dat Mozart geen trekpoppetjesmuziek is en dat de beweging in de muziek daarmee alleen maar vrijer wordt.

Niet voor niets was de kostelijke aria 'Der Vogelfänger bin ich ja' uit 'Die Zauberflöte' voor het laatst bewaard. Neven zong met ongeremd enthousiasme, de luisteraar meevoerend met zijn soepele stemgeluid. Eén keer blies hij zijn houten panfluitje in die aria bijna te laat aan, wat met speels gemak werd opgevangen door de houtblazers in het orkest.

Dirigenten die voor een orkest staan, weten de muziek op subtiële wijze vorm te geven en te omkaderen. Daarentegen plaatst Nikolić als aanvoerder de muziek onder een vergrootglas en dan wordt het klinkend resultaat wel eens overtrokken uitvergroot. Dat maakte de uitvoering van Mendelssohns 'Eerste symfonie' tot een nogal losbandig geheel. Het royale gebaar overheerste in drie van de vier delen en Nikolić wilde bepaald geen restricties in de uitbouw van de klank.

Subliem was daarentegen het begin van het concert: de 'Siegfried Idyll', de ultieme liefdesverklaring van Richard Wagner aan Cosima Liszt. Het orkest bouwde het op vanuit een serene strijkersbegin naar gepassioneerde eendracht en bijzondere veerkracht. Prachtig was het karakter dat Nikolić eraan verbond: pastoraal met een charmante bijmaak.

JOS RUITERS